

HAC AŞKTIR

Nadiye Sevinç
Bursa Esenevler Kur'an Kursu Öğreticisi

Bir gün hacca gidip, Beytullah'a yüz sürmek, Arafat'ta da arınmak, Medine'deki Resuller resulünü ziyaret etmek, her müminin gönlünde yatan bir arzudur.

Günler yaklaşıyor. Mekke, Medine kutlu misafirlerini ağırlamak için bekliyor. Kâbe-i Muazzama bir mıknatıs gibi müminleri kendine çekiyor. Rabbimin 'Beytim' dediği Kâbe'sine yüz sürebilmek için âşıklar, akın akın Mekke'ye gelmeye başlıyorlar. İhrama girmiş müminlerin 'Tekbir' nidaları yeri göğü inletiyor. Aşkla, muhabbetle, hasretle varılıyor. Kâbe'ye. Tekbir sesleri yankılanıyor, Mekke semalarında. Bütün sıkıntılar Kâbe'yi görünce unutulur. Dünya ardına atılır. Huşu içinde divana durulur. Eller semada, diller duada, gözlerden akan yaşlarla, melekler gibi tavaf etmenin hazzına varılır. Kâbe'ye yüzler sürülür. Rab'den; af ikramı sunulur müminlere. Orada nice aşıklar görürsünüz. İşte böyle aşıklardan biriyle yolculuk yapmak bana da nasip olmuştu. Hacı Arif Dede.

Hayatta tesadüflere yer yoktur. Rabbimin ona yardımcı olarak beni görevlendirdiğini nereden bilecektim. Hacı Arif dedemi ilk gördüğümde 'bu dede, hacca nasıl gider?' diye düşünmüştüm.

Bir elinde baston, bir elinde koltuk değneği vardı. Bir ayağı da kesikti. Hacca yalnız gidecekti.

Hasret dayanılmaz bir hâl almış, günler günleri kovalamış kutsal mekânlara gideceğimiz gün gelip çatmıştı. Eş ve dostlarla vedalaşıp, otobüse bindiğimde, Hacı Arif dede benim arkamdaki koltukta oturuyordu. Kafimiz büyük bir aşkla yola çıkmış, gözlerden akan yaşlarla, insanlar bizleri kutsal mekânlara uğurluyor, selâmlar gönderiyordu. Yolculuk başlamış, Hacı Arif Dedem bana 'hacı kızım' demeye başlamıştı bile. Herkesi tatlı bir telâş ve heyecan sarmıştı.

İstanbul havaalanında hacılarımız ihrama girdiler. Pasaport işlemlerimizin tamamlanmasından sonra uçağa bindik. Uçakta ayrı bir coşku ve heyecan vardı. 'Lebbeyk' sedalarıyla, tekbirlerle Cidde havaalanına, oradan da Mekke'ye gidildi. Kâbe'yi görmek arzusu bir başkaydı. Gruplar hâlinde Kâbe'ye doğru yola çıkıldı. Bizim grubumuzun başında babam görevliydi. Kafile başkanı hocamız da bize katılmıştı. Herkes telâşlı ve heyecanlıydı. Hocalarımız, hacıların heyecanını yatıştırmak için uğraşıyordu. Hacı dedem de aramızdaydı. Onun durumu, hacılarımızı endişelendiriyordu. Hacı dedem, yürürken bastonu ve koltuk değneğiyle hacıların ayaklarına istemeden basıyordu. Her taraf mahşeri kalabalıktı.

Hacı dedeme;

- "Gel önüme, endişelenme, beraber tavaf edeceğiz" deyince,

Hacı dedem "Sen bilirsin hacı kızım" deyip önüme geldi. Beraberce Kâbe'ye doğru gidiyoruz. "Lebbeyk" sedaları semayı çınlatıyor. Kâbe'yi görenin hâli başkalaşıyor, eller duaya çevriliyordu. Tavafa girdik, gözüm Hacı dedemde. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyor, bir taraftan da Kâbe'ye bakmaya çalışıyor, kimseyi de incitmek istemiyordu. Onunla tavaf bir başkaydı. Tavaf bitmiş, hocamız, grubu namaz kılacakları yere götürmüştü. Hacı dedem çabuk hareket edemediği için grubu kaybettik. Ben onu bırakamıyordum. Bir el beni onunla olmaya zorluyordu. Halil İbrahim Makamı'nın geri tarafında,

zemzem kuyularına yakın bir yerde tavaf namazımızı birlikte kıldık. Hacı dedem yanımda boynu bükük, gözleri yaşlı, gözlerini Kâbe'den hiç ayırmıyordu. Hacı dedeme;

- "Birlikte dua edelim mi?" diye sorunca:

- "Edelim hacı kızım." dedi.

Ben dua ediyorum. O benim duama "Amin" diyordu. Sonra dedem duaya başladı. Gözlerinden inci gibi yaşlar dökülüyordu. Öyle içten bir dua edişi vardı ki, zamanın durduğu, mekânın kaybolduğu anlardı o anlar. Ne söylesem ne yazsam şu satırların o hâli yansıtması mümkün değil.

Duadan sonra Kâbe'yi uzun uzun seyrettik. Zemzem'den kana kana içtik. Dinlendikten sonra sa'y için kalktık. Hacı dedeme hizmet etmek için gönderildiğimi artık anlamıştım.

Hacı dedeme;

"Hadi hacı dedem, vazifemiz bitmedi. Safa tepesine gidelim; dediğimde:

"Dur hacı kızım, dur, kolumun altı çok yanıyor." dedi.

Kolunun altı, koltuk değneğinden yara olmuştu.

Ahh! Hacı dedem, ne sıkıntılar çekiyor, ne kadar zorlanıyordu kim bilir. Kimseye hâlini söylemiyordu. İşte sabır buydu. Sabrın güzelliğini, teslim oluşunu, görüyordum onda. Hâlinden şikâyet edenlere hacı dedem çok güzel bir örnekti.

Safa tepesine çıkıp sa'ye başladık. Kenardan kenara sa'y yapıyor, dualar ediyoruz. Sa'yimizi tamamlayıp ihramdan çıktık. Dinlenirken hacı dedemin;

"Allah senden razı olsun yavrum" deyişi, hâlâ kulaklarımda çınlıyor. O arada ellerine gözüm ilişti. Elinin içi bastonuna dayanmaktan su toplamıştı. Hâlinden hiç şikâyetçi değildi. Bir görevi yerine getirmenin güzelliği yüzüne yansımıştı.

Hac'da neyi görmek isterseniz, onu orada göreceğinize inanın. O mübarek beldelere manevî lezzet ve haz alacak bir gönülle gidin. Bir çantanız olsun yanınızda. Oradan Ab-ı hayat verecek şeyler almasını bilin. Maddî çantalarınızın yanında manevî çantalarınızı da doldurarak gelmesini bilin.

Hac sevgidir. Hac fedakârlıktır. Hac aşktır. Hac muhabbettir. O aşkla melekler gibi tavaf yapılır. O aşkla Hacer anamız gibi sultanın kapısına koşulur. O aşkla Hz. Adem ile Havva gibi duaların kabul olması için Arafat'ta el pençe divan durulur. O aşkla cemreler atılır. O aşkla Hz. İbrahim gibi kurbanlar sunulur Rabbe. Gönüller aşkla dolar o mekânlarda.

Hacı Arif dedemi son gördüğümde Terviye günüydü. İhramlara bürünmüş, ayaktaydı.

"Hacı dedem yorulma, otur dinlen" demiştim. O ise;

"Hacıların telâşi ne kadar da güzel yavrum. Bırak onları seyredeyim" demişti. O gün yüzünde başka bir güzellik vardı.

Arabalar, Arafat yollarında. Herkes ihramlı, bembeyaz giysilerle mahşer provasının yapıldığı Arafat'a gidiliyor. Herkes eşit orada, etraf cıvıl cıvıl. Kur'an sesleri, "Lebbeyk" sedaları, tekbirler, tehliller, vaaz ve nasihatler yankılanır Arafat meydanında.

O rahmet dağının eteğinde, Kusva'nın üzerinde, çağları aşıp gelen bir ses yükselir, Allah sevgilisinden. İlk ve son haccı onun.

"Muhakkak yarın Rabbinize kavuşacaksınız, sözümü iyi dinleyiniz, iyi belleğiniz. Size iki emanet bırakıyorum; Allah'ın kitabı Kur'an ve benim sünnetim. Allah katında üstünlük ancak takvâ ilemdir. Yarın beni sizden soracaklar. Vazifemi yerine getirdim mi? Tebliğ ettim mi? Ne diyeceksiniz?"

Tasdik sesleri yankılanır Arafat meydanında.

"Evet, vazifeni yerine getirdin. Tebliğ ettin!"

Ve, eller semada Rasûlün.

"Şahit ol Ya Rab!"

"Şahit ol Ya Rab!"

"Şahit ol Ya Rab!" sedası, sanki Arafat'ta tekrar yankılanır. Ve vuslatta son nokta.

Vakfeden sonra, gün batımıyla Müzdeli- fe'ye sel gibi akıyor insanlar. Karanlığın ortasında sanki nur deryası Müzdelife. Mahşeri kalabalık, her bir can etrafa dağılmış, şeytana karşı atacakları taşları toplama telâşında. Burası da kalıcı yurt değil, yolculuk devam ediyor. Akşamla yatısı namazları birlikte kılınıyor Müzdeli- fe'de. Rabbe verilen söz, yeniden Meş'aril Ha- rem'de tekrarlanıyor. Eller gene duada. Atılan her adım, Kâbe'ye yaklaşıyor insanı. Temsili hedefin yeri Mina.

Kurbanlar kesilip ihramdan çıkılıyor. Akın akın Kâbe'yi ziyaret ediyor hacılar. Sevdalı gönüllerle tavaf ve Sa'yler yapılıyor. İslâm'ı bize bahşeden Rabbe hamdlar yatıyor sözlerde.

Kâbe'de zaman ve mekân başkalaştırıyor insanları. Görmesi gerektiği gibi görüyor her şeyi. Orada insan; aklın elinden dizgini alıp, kalbin eline vermelidir. İşte o zaman kalp insana hükmeder. Orada teslimiyet şarttır. Teslim olmayan gönül itaatkâr sayılmaz.

Allah'ın Rasulü;

"Kim, Allah için hac yapar da, kötü söz söylemez ve günah işlemezse kul haklan hariç (memleketine), annesinden doğduğu gün gibi (günahsız ve temiz olarak) döner." buyuruyor.

Kâbe'den ayrılma zamanı gelmiştir. Veda tavafımızı yapıp Beytullah'a bakıp göz yaşlarımızla ayrılıyor. Kabe'den ayrılmak hiç bir ayrılığa benzemez. Allah Ra- sûlünün hicret ederken bir ara ardına bakıp;

"Ey Mekke!

Yeryüzünde en sevdiğim belde inan ki sensin.

Eğer mecbur olmasaydım senden asla ayrılmazdım" dediği gibi, biz de buruk, gönlümüz kırık, hüznle ayrılıyor Kabe'den. Tek tesellimiz;

"Beni ziyaret edene şefaetim vacip olur. Kabrimi ziyaret eden sağlığımda beni ziyaret etmiş gibidir" diyen Rasûlümüzü Medine-i Mü- nevvere'de ziyaret etmek, onun manevî ikliminden faydalanmak.

Hak söyleyen diller ne güzel,

Hak söyleyen kullar ne güzel,

Hakka yürünen yollar ne güzel,

Rasûlü ziyaret etmek için gidilen yollar ne güzel. Dünyadaki en güzel nasiplerden birisidir Rasûl beldesine gitmek. Salâvatlarla, dualarla Medine-i Münevvere'ye varıyoruz. Ravza-i Mu- tahhara'ya edeple giriyoruz.

Selâm sana ey Allah'ın Rasûlü Selâm sana ey Allah'ın Habibi Selâm sana ey Allah'ın Elçisi Sevmeye ve sevilmeğe en lâîk olan, muhabbet bağının bûlbûlü, gözlerimizin nuru, gönüllerimizin süruru, müminlerin umudu, Rabbimin en sevgilisi efendim.

"Benim şefaatiim ümmetimin büyük günah- kârlarınadır" diye. Bizler de el açıp yalvarıyoruz;

"Ya Rab! Sana hakiki kul olmayı, Habibine lâîk ümmet olmayı nasip eyle."

"Ey Allah'ın Rasûlü! Sana anamızdan, babamızdan, eş ve dostumuzdan selâmlar getirdik. Kabul buyur."

Gözler yaşlı, gönüller Rasûl aşkıyla dopdolu. Aşıklar günlerini Ravza'da geçiriyorlar. Müminler;

"Evimle minberim arası cennet bahçelerinden bir bahçedir" denilen yerde namazlarını kılmaya çalışıyor.

Medine'deki günlerde çabucak geçiyor. Ra- sulden ayrılmak öyle zor ki onun aşk ve muhabbeti gönüllerimize merhem oluyor. Nur saçıyor yollarımıza. Aydınlatıyor önümüzü, yol gösteriyor bizlere.

Rasûlümün beldesi can Medine'm, Rasul kokusu sinmiş Uhud'um, Hendek'im. Takvâ Mescidi Küba'm, Rasul sevdiklerinin yattığı Cennetü'l-Baki'm, Rasûlümün ayak bastığı, gezdiği, gördüğü yerler, doyulur mu sizlere.

Ya Rab! Bu dünyada nasip ettiğın vuslatı ahirette de bizlerden esirgeme. Mübarek beldeleri tekrar tekrar ziyaret etmeyi bütün üm- met-i Muhammed'e de nasip eyle. Hacca gidecek kardeşlerimize mebrur haclar yapmayı ve kolaylıklar nasip eyle.

Mescid-i Haram içinde

Ruhum kaldı, kalbim kaldı

Canım buraya geldi ama

Gönlüm Beytullah'da kaldı.

Gönlüm Rasûlümde kaldı.